

Млини-вітряки довгокрилі!
Ви — помах прощальний руки...
Людина вже й атом скорила,
Навіщо ж тепер вітряки?

Ще, може, в далекій країні,
Як дуже, як дуже давно,
Працюєте ви для людини,
Тручи золотисте зерно.

Новіші машини із криці
Прийшли у модерні роки, —
І, ніби натовлені птиці,
За обрій летять вітряки...

Текст наводимо по книзі [Ярослав Паладій. Абетка з історії України](#) . — МП «Пам'ятки України». Київ, 1993.